

Αριθμός απόφασης:384/2023

ΑΚ679/2020

ΤΟ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

34ο ΤΜΗΜΑ

ΤΡΙΜΕΛΕΣ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 03 Μαρτίου 2022, με δικαστές τους: Παναγιώτη Τσόγκα, Πρόεδρο Πρωτοδικών Δ.Δ., Πολυτίμη Φρύδα και Αυγή Ανδοσίδου, Πρωτοδίκες Δ.Δ. και γραμματέα τον Νικόλαο Καστόρα, δικαστικό υπάλληλο,

για να δικάσει την με ημερομηνία κατάθεσης 12.06.2020 αίτηση ακυρώσεως,

του _____, κατοίκου Κ.Υ.Τ. Μόριας Λέσβου, ο οποίος δεν εμφανίσθηκε στο ακροατήριο αλλά παραστάθηκε με την από 24.02.2022 δήλωση, κατ' άρθρο 33 παρ. 6 του π.δ/τος 18/1989, της πληρεξουσίας δικηγόρου του, Ιωάννας-Μαρίας Τζεφεράκου,

κατά του Υπουργού Μετανάστευσης και Ασύλου, ο οποίος δεν παραστάθηκε.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της έκθεσης της εισηγήτριας της υπόθεσης, Πρωτοδίκη Δ.Δ., Αυγής Ανδοσίδου.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση, το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη.

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της υπό κρίση αιτήσεως δεν απαιτείται η καταβολή παραβόλου, δεδομένου ότι με την 92/14.07.2020 πράξη του Προέδρου του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών χορηγήθηκε ευεργέτημα πενίας στον αιτούντα.

2. Επειδή, με την υπό κρίση αίτηση, ζητείται παραδεκτώς η ακύρωση: α) της 2411/19/28.02.2020 αποφάσεως της 6ης Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών, με την οποία απορρίφθηκε η 4244/30.01.2020 ενδικοφανής προσφυγή του αιτούντος, υπηκόου Συρίας, κατά της 2131/17.01.2020 αποφάσεως του Περιφερειακού Γραφείου Ασύλου (Π.Γ.Α.) Λέσβου, β) της ως άνω 2131/17.01.2020 αποφάσεως του Π.Γ.Α. Λέσβου, με την οποία είχε απορριφθεί αίτηση του αιτούντος για παροχή διεθνούς προστασίας, γ) της 6634/1/71/5714/47-β/15.07.2019 αποφάσεως του Διευθυντή της Διεύθυνσης Αστυνομίας Λέσβου με την οποία αποφασίστηκε η κράτηση του αιτούντος με σκοπό την άμεση επανεισδοχή του στην Τουρκία, δ) της 6634/1/71/5714/47-γ/07.11.2019 αποφάσεως του ίδιου ως άνω Διευθυντή με την οποία ήρθη η επιβληθείσα με την ως άνω πράξη κράτηση του αιτούντος καθώς είχε αιτηθεί διεθνή προστασία και ε) της 9760/20/1/1630-α-2/31.01.2020 αποφάσεως του Γενικού Περιφερειακού Αστυνομικού Διευθυντή Βορείου Αιγαίου περί αναστολής εκτέλεσης της τρίτης προσβαλλόμενης πράξης και κάθε άλλη σχετική πράξη ή παράλειψη της Διοίκησης.

3. Επειδή, εν προκειμένω, ο αιτών, με την από 26.08.2019 αίτησή του, ζήτησε την χορήγηση σε αυτόν καθεστώς διεθνούς προστασίας. Επί της αιτήσεως αυτής εξεδόθη η δεύτερη προσβαλλόμενη πράξη, με την οποία απερρίφθη η αίτηση. Ακολούθως, ο αιτών άσκησε την 4244/30.01.2020 ενδικοφανή προσφυγή, με την οποία ζήτησε την επανεξέταση της αιτήσεώς του. Η 6η Ανεξάρτητη Επιτροπή Προσφυγών, ενώπιον της οποίας εξετάσθηκε η ανωτέρω προσφυγή και στην οποία προήδρευε δικαστική λειτουργός με τον βαθμό της Εφέτη Δ.Δ., με την πρώτη προσβαλλόμενη πράξη, έκρινε ότι η εξέταση της αίτησης διεθνούς προστασίας του ήδη αιτούντος πρέπει να απορριφθεί. Κατά αυτής της αποφάσεως ο αιτών άσκησε την υπό κρίση αίτηση ακυρώσεως, η οποία συζητήθηκε στις 17.09.2020. Εντούτοις, κατόπιν σχετικής αιτήσεως, μεταξύ άλλων (_____, η Επιτροπή του άρθρου 1 παρ. 1 του ν.3900/2010, με την από 12.10.2020 πράξη της (ΑΠ 19/2020), έκρινε ότι με τις εν λόγω αιτήσεις ακυρώσεως τίθεται το γενικότερο ενδιαφέροντος ζήτημα, αναγόμενο στη συνταγματικότητα της καθ' ύλην αρμοδιότητας του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου να εκδικάζει αιτήσεις ακυρώσεως κατά των αποφάσεων των Ανεξάρτητων Επιτροπών Προσφυγών που συντίθενται σε μεγάλο βαθμό από ανώτερους δικαστές. Με την ως άνω Πράξη της, η Επιτροπή του άρθρου 1 του Ν. 3900/2010 εντόπισε, ειδικότερα, το υπό διερεύνηση ζήτημα του γενικότερου ενδιαφέροντος στο κατά πόσο με την, κατά το άρθρο 115 του Ν. 4636/2019 (Α-169), μεταφορά της αρμοδιότητας για την εκδίκαση των υποθέσεων ασύλου στο Τριμελές Διοικητικό Πρωτοδικείο, διασφαλίζεται ή όχι η συνταγματικώς κατοχυρωμένη προσωπική δικαστική ανεξαρτησία, δεδομένου πως οι Ανεξάρτητες Επιτροπές Προσφυγών απαρτίζονται εκ της συστάσεώς τους και κυρίως από ανώτερους Διοικητικούς Δικαστές, Εφέτες αλλά και Προέδρους Εφετών και, κατά συνέπεια, ως συλλογικά όργανα της Διοίκησης με δικαιοδοτικά καθήκοντα, έχουν κύρος ανώτερο πρωτοβάθμιου δικαστηρίου και εγγίζουν το κύρος του Διοικητικού Εφετείου. Ωσαύτως, διέταξε δε, κατ' αποδοχή της υποβληθείσας ενώπιόν της αιτήσεως, να εισαχθεί η υπόθεση στο Συμβούλιο της Επικρατείας κατ' εφαρμογή του άρθρου 1 του ν.3900/2010, περαιτέρω δε να δημοσιευθεί η πράξη αυτή σε δύο ημερήσιες εφημερίδες και να αναρτηθεί στην ιστοσελίδα του Συμβουλίου της Επικρατείας.

4. Επειδή, ωστόσο, η Ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας, με την 797/2021 απόφασή της, η οποία εξεδόθη κατόπιν της ως άνω πράξεως (ΑΠ 19/2020), έκρινε ότι η σχετική αίτηση προς το ΣτΕ, όσον αφορά τον ήδη αιτούντα, ήταν απαράδεκτη, δεδομένου ότι η εν λόγω αίτηση ακυρώσεως είχε ήδη συζητηθεί στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών (Τμήμα 34ο), κήρυξε άκυρη την γενόμενη στις 05.02.2021 συζήτηση της υποθέσεως στο ακροατήριό της και επέστρεψε με τον σχετικό φάκελο στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών. Εντούτοις, δεδομένου ότι στην υπό κρίση αίτηση ετίθετο το ζήτημα της συνταγματικότητας των διατάξεων του άρθρου 115 του ν.4636/2019, κατά το μέρος που αφορά την καθ' ύλην αρμοδιότητα του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου να εκδικάζει αιτήσεις ακυρώσεως κατά των αποφάσεων των Ανεξάρτητων Επιτροπών Προσφυγών, το οποίο είχε εισαχθεί στο Συμβούλιο της Επικρατείας, σύμφωνα με την ανωτέρω πράξη της Επιτροπής του άρθρου 1 παρ. 1 του ν.3900/2010 και δεν είχε εκδοθεί ακόμη απόφαση επί του ζητήματος αυτού, το παρών Δικαστήριο ανέστειλε με την 421/2021 απόφασή του την πρόοδο της δίκης, μέχρι να δημοσιευθεί απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας επί του ως άνω ζητήματος. Ήδη, μετά τη δημοσίευση της 1580/2021 απόφασης της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας και την επίλυση των εισαχθέντων ενώπιον αυτής ζητημάτων, η υπό κρίση αίτηση ακυρώσεως εισάγεται προς συζήτηση.

5. Επειδή, η υπό κρίση αίτηση ασκείται απαραδέκτως κατά: α) της δεύτερης προσβαλλόμενης πράξης διότι αυτή απώλεσε την εκτελεστότητά της και ενσωματώθηκε, κατόπιν άσκησης ενδικοφανούς προσφυγής, στην πρώτη προσβαλλόμενη πράξη και β) της τέταρτης και πέμπτης προσβαλλόμενης πράξης, δεδομένου ότι οι ως άνω πράξεις δεν είναι βλαπτικές για τα συμφέροντά του.

6. Επειδή, η από 28.07.1951 Διεθνής Σύμβαση της Γενεύης περί της Νομικής Καταστάσεως των Προσφύγων, κυρωθείσα με το Ν.Δ. 3989/1959 (Α-201), ορίζει στο άρθρο 1Α παράγραφος 2 (όπως η διάταξη αυτή τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 παράγραφος 2 του Πρωτοκόλλου της Νέας Υόρκης της 31.01.1967, κυρωθέντος με τον Α.Ν. 389/1968, Α-125) ότι ως «πρόσφυγας» νοείται, μεταξύ άλλων, και κάθε πρόσωπο, το οποίο «συνεπεία δικαιολογημένου φόβου διώξεως λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων ευρίσκεται εκτός της χώρας, της οποίας έχει την υπηκοότητα και δεν δύναται ή, λόγω του φόβου τούτου, δεν επιθυμεί να απολαύη της προστασίας της Χώρας ταύτης».

7. Επειδή, από την ανωτέρω διάταξη συνάγεται ότι ο αλλοδαπός ο οποίος επιθυμεί την υπαγωγή του στο ειδικό προστατευτικό καθεστώς της Συμβάσεως, οφείλει να εκθέσει στις αρμόδιες αρχές με στοιχειώδη σαφήνεια τα συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά που του προκαλούν κατά τρόπο αντικειμενικώς δικαιολογημένο φόβο διώξεως λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα ή πολιτικών πεποιθήσεων. Και ναι μεν ο προσφεύγων διεθνή προστασία δεν είναι υποχρεωμένος να προσκομίσει τυπικά αποδεικτικά στοιχεία για την απόδειξη των ισχυρισμών του, έχει την υποχρέωση όμως να επικαλεστεί, έστω και χωρίς να προσκομίζει τυπικά αποδεικτικά στοιχεία, συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά ικανά να στοιχειοθετήσουν την συνδρομή των προϋποθέσεων υπαγωγής του στο ανωτέρω προστατευτικό καθεστώς (βλ. ΣτΕ 1556/2011, 1464/2010, 2401/2010, 158/2010).

8. Επειδή, με την Οδηγία 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (L 337/26/20.12.2011) θεσπίστηκαν κοινά κριτήρια για τον προσδιορισμό των προσώπων που χρήζουν όντως διεθνούς προστασίας και ελήφθη μέριμνα προκειμένου να διασφαλισθεί ότι τα εν λόγω πρόσωπα έχουν πρόσβαση σε ελάχιστο επίπεδο παροχών σε όλα τα κράτη (αιτιολογική σκέψη 12). Η Οδηγία αυτή μεταφέρθηκε στην εθνική έννομη τάξη με το κατ' εξουσιοδότηση της παρ. 2 και 3 του άρθρου 5 του ν.3907/2011 (Α-7) εκδοθέν π.δ. 141/2013 (Α-226) και, ήδη από 01.01.2020, με τις διατάξεις του ν.4636/2019 (άρθρο 125 του νόμου αυτού). Στο άρθρο 2 (άρθρο 2 Οδηγίας) του ν.4636/2019 «Περί Διεθνούς Προστασίας και άλλες διατάξεις», ορίζεται ότι: «α) (...), β) (...), ε) «πρόσφυγας» είναι ο υπήκοος τρίτης χώρας ο οποίος, συνεπεία βάσιμου φόβου δίωξης λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, πολιτικών πεποιθήσεων ή συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα, βρίσκεται εκτός της χώρας της ιθαγένειάς του και δεν μπορεί ή λόγω του φόβου αυτού δεν επιθυμεί να θέσει εαυτόν υπό την προστασία της εν λόγω χώρας ή ο ανιθαγενής ο οποίος, βρισκόμενος εκτός της χώρας της προηγούμενης συνήθους διαμονής του για τους ίδιους προαναφερθέντες λόγους, δεν μπορεί ή λόγω του φόβου αυτού δεν επιθυμεί να επιστρέψει σε αυτήν και στον οποίο δεν έχει εφαρμογή το άρθρο 12, στ) «καθεστώς πρόσφυγα» είναι η αναγνώριση από την αρμόδια ελληνική αρχή ενός υπηκόου τρίτης χώρας ή ανιθαγενούς ως πρόσφυγα (...)» και στο άρθρο 4 (άρθρο 4 της Οδηγίας) ότι: «1. (...). 2. (...) Η αξιολόγηση της αίτησης διεθνούς προστασίας γίνεται σε εξατομικευμένη βάση και περιλαμβάνει τη συνεκτίμηση: α) των συναφών στοιχείων που σχετίζονται με τη χώρα καταγωγής, κατά το χρόνο λήψης της απόφασης, συμπεριλαμβανομένης της νομοθεσίας της χώρας αυτής και του τρόπου εφαρμογής της, β) των συναφών δηλώσεων και των εγγράφων που υπέβαλε ο προσφεύγων, συμπεριλαμβανομένων των στοιχείων που επικαλείται σχετικά με το αν έχει ήδη ή ενδέχεται να υποστεί δίωξη ή σοβαρή βλάβη, γ) της ατομικής κατάστασης και των προσωπικών περιστάσεων του προσφεύγοντος, όπως το προσωπικό ιστορικό, το φύλο και η ηλικία, ώστε να εκτιμηθεί αν, βάσει των προσωπικών περιστάσεων του προσφεύγοντος, οι πράξεις στις οποίες έχει ήδη εκτεθεί ή θα μπορούσε να εκτεθεί ισοδυναμούν με δίωξη ή σοβαρή βλάβη, δ) του ενδεχόμενου οι δραστηριότητες του προσφεύγοντος από τότε που εγκατέλειψε τη χώρα καταγωγής του να ανελήφθησαν με αποκλειστικό ή κύριο σκοπό τη δημιουργία των

απαραίτητων συνθηκών για την υποβολή αίτησης διεθνούς προστασίας, ώστε να εκτιμηθεί αν ο ενδιαφερόμενος θα εκτεθεί, συνεπεία των δραστηριοτήτων αυτών, σε δίωξη ή σοβαρή βλάβη σε περίπτωση επιστροφής του στην εν λόγω χώρα, ε) εάν θα ήταν εύλογο να αναμένεται ότι ο προσφεύγων θα θέσει εαυτόν υπό την προστασία άλλης χώρας την ιθαγένεια της οποίας θα μπορούσε να διεκδικήσει. 4. (...). Περαιτέρω, στο άρθρο 6 (άρθρο 6 της Οδηγίας) ορίζεται ότι: «Στους φορείς δίωξης ή σοβαρής βλάβης συμπεριλαμβάνονται: α) το κράτος, β) ομάδες ή οργανώσεις, που ελέγχουν το κράτος ή σημαντικό μέρος του εδάφους του, γ) μη κρατικοί φορείς, αν μπορεί να καταδειχθεί ότι οι φορείς υπό α) και β), συμπεριλαμβανομένων των διεθνών οργανισμών δεν είναι σε θέση ή δεν επιθυμούν να παράσχουν προστασία κατά της δίωξης ή της σοβαρής βλάβης, όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 7», στο άρθρο 9 (Άρθρο 9 της Οδηγίας) ότι: «1. Μία πράξη για να θεωρηθεί ως πράξη δίωξης κατά την έννοια του άρθρου 1Α της Σύμβασης της Γενεύης πρέπει: α) να είναι αρκούντως σοβαρή λόγω της φύσης ή της επανάληψης της, ώστε να συνιστά σοβαρή παραβίαση βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ειδικά των δικαιωμάτων από τα οποία δεν χωρεί παρέκκλιση σύμφωνα με το άρθρο 15 παράγραφος 2 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προάσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών (ν.δ. 53/1974, Α-256), ή β) να αποτελεί σώρευση διαφόρων μέτρων, συμπεριλαμβανομένων παραβιάσεων ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η οποία να είναι αρκούντως σοβαρή, ούτως ώστε να θίγεται το άτομο κατά τρόπο αντίστοιχο με τον αναφερόμενο στο στοιχείο α. 2. (...). 3. Σύμφωνα με το άρθρο 2 (ε) πρέπει να υπάρχει συσχετισμός μεταξύ των λόγων που αναφέρονται στο άρθρο 10 και των ως άνω πράξεων δίωξης ή της έλλειψης προστασίας κατά των πράξεων αυτών». Εξάλλου, στο άρθρο 7 (άρθρο 7 της Οδηγίας) ορίζεται ότι: «1. Προστασία κατά της δίωξης ή της σοβαρής βλάβης μπορεί να παρέχεται μόνο από: α) το κράτος ή β) ομάδες ή οργανώσεις, συμπεριλαμβανομένων διεθνών οργανισμών, που ελέγχουν το κράτος ή σημαντικό μέρος του εδάφους του, υπό την προϋπόθεση ότι επιθυμούν να προσφέρουν προστασία σύμφωνα με την παράγραφο 2 και είναι σε θέση να το πράξουν. 2. Η προστασία κατά της δίωξης ή της σοβαρής βλάβης πρέπει να είναι αποτελεσματική και μη προσωρινή. Η προστασία αυτή παρέχεται γενικά όταν οι φορείς της παραγράφου 1 λαμβάνουν εύλογα μέτρα για να αποτρέψουν τη δίωξη ή την πρόκληση σοβαρής βλάβης, μεταξύ άλλων με τη λειτουργία αποτελεσματικού νομικού συστήματος για τον εντοπισμό, την ποινική δίωξη και τον κολασμό πράξεων που συνιστούν δίωξη ή σοβαρή βλάβη, και όταν ο προσφεύγων έχει πρόσβαση στην προστασία αυτή» και στο άρθρο 10 (Άρθρο 10 της Οδηγίας) ορίζεται ότι: «1. Κατά την αξιολόγηση των λόγων της δίωξης, οι αρμόδιες αρχές εξέτασης και απόφασης, λαμβάνουν υπόψη ότι: α) (...), β) (...), γ) δ) η έννοια της εθνικότητας δεν περιορίζεται μόνο στην ιθαγένεια ή την έλλειψη της, αλλά περιλαμβάνει ιδίως την ιδιότητα του μέλους μίας ομάδας, η οποία προσδιορίζεται από την πολιτιστική, εθνοτική ή γλωσσική της ταυτότητα, τις κοινές γεωγραφικές ή πολιτικές καταβολές ή τη σχέση της με τον πληθυσμό άλλης χώρας, δ) (...). 2. Κατά την αξιολόγηση για το βάσιμο του φόβου του προσφεύγοντος ότι θα υποστεί δίωξη, δεν ασκεί επιρροή εάν ο προσφεύγων χαρακτηρίζεται πράγματι από το φυλετικό, θρησκευτικό, εθνικό, κοινωνικό ή πολιτικό στοιχείο, το οποίο προκαλεί τη δίωξη, υπό την προϋπόθεση ότι το χαρακτηριστικό αυτό του αποδίδεται από τον φορέα της δίωξης».

9. Επειδή, με την οδηγία 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (L180/95/29.06.2013) θεσπίστηκαν κοινοί κανόνες για τις διαδικασίες χορήγησης και ανάκλησης της διεθνούς προστασίας στα κράτη μέλη ενόψει της δημιουργίας κοινής διαδικασίας ασύλου στην Ένωση (αιτιολογική σκέψη 12). Στο άρθρο 39 της Οδηγίας ορίζεται ότι: «Έννοια της ευρωπαϊκής ασφαλούς τρίτης χώρας. 1. Τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν ότι η εξέταση της αίτησης διεθνούς προστασίας και της ασφάλειας του προσφεύγοντος υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες στις οποίες ευρίσκεται, όπως περιγράφεται στο κεφάλαιο II, δεν διεξάγεται ή δεν διεξάγεται πλήρως όταν η αρμόδια αρχή διαπιστώνει βάσει των γεγονότων ότι ο προσφεύγων επιδιώκει να εισέλθει ή έχει μόλις εισέλθει παράνομα στο έδαφος της χώρας της από ασφαλή τρίτη χώρα σύμφωνα με την παράγραφο 2. 2. Μια

τρίτη χώρα μπορεί να θεωρηθεί ως ασφαλής τρίτη χώρα κατά την έννοια της παραγράφου 1 μόνον εφόσον: α) έχει επικυρώσει και τηρεί τις διατάξεις της σύμβασης της Γενεύης χωρίς γεωγραφικούς περιορισμούς· β) εφαρμόζει διαδικασία ασύλου προβλεπόμενη από τη νομοθεσία· και γ) έχει επικυρώσει την ευρωπαϊκή σύμβαση για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών και τηρεί τις διατάξεις της, περιλαμβανομένων των κανόνων περί πραγματικής προσφυγής». Περαιτέρω, στο άρθρο 36 ορίζεται ότι: «Έννοια της ασφαλούς χώρας καταγωγής 1. Τρίτη χώρα που έχει χαρακτηριστεί ως ασφαλής χώρα καταγωγής σύμφωνα με την παρούσα οδηγία μπορεί, έπειτα από ατομική εξέταση της αίτησης, να θεωρηθεί ως ασφαλής χώρα καταγωγής για συγκεκριμένο προσφεύγοντα μόνο εφόσον ο προσφεύγων: α) έχει την ιθαγένεια της χώρας αυτής· ή β) είναι ανιθαγενής και είχε προηγουμένως τη συνθήκη διαμονή του στην εν λόγω χώρα και δεν έχει προβάλει σοβαρούς λόγους για να θεωρηθεί ότι η χώρα δεν είναι ασφαλής χώρα καταγωγής υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες στις οποίες ευρίσκεται και όσον αφορά τον χαρακτηρισμό του ως δικαιούχου διεθνούς προστασίας σύμφωνα με την οδηγία 2011/95/ΕΕ. 2. Τα κράτη μέλη θεσπίζουν στην εθνική νομοθεσία τους περαιτέρω κανόνες και λεπτομερείς διατάξεις για την εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας.» και στο Παράρτημα Ι της Οδηγίας ότι «Χαρακτηρισμός των ασφαλών χωρών καταγωγής κατά την έννοια του άρθρου 37 παράγραφος 1. Μια χώρα θεωρείται ως ασφαλής χώρα καταγωγής εάν, βάσει της νομικής κατάστασης, της εφαρμογής του δικαίου στο πλαίσιο δημοκρατικού συστήματος και των γενικών πολιτικών συνθηκών, καταδεικνύεται σαφώς ότι γενικά και μόνιμα δεν υφίσταται δίωξη όπως ορίζεται στο άρθρο 9 της οδηγίας 2011/95/ΕΕ ούτε βασανιστήρια ή απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση ή τιμωρία ούτε απειλή που προκύπτει από τη χρήση αδιάκριτης βίας σε καταστάσεις διεθνούς ή εσωτερικής ένοπλης σύγκρουσης. Κατά την εκτίμηση αυτή λαμβάνεται μεταξύ άλλων υπόψη ο βαθμός στον οποίο παρέχεται προστασία κατά της δίωξης ή της κακομεταχείρισης με τα εξής: α) σχετικές νομοθετικές και κανονιστικές διατάξεις της χώρας και τρόπος εφαρμογής τους β) τήρηση των δικαιωμάτων και των ελευθεριών που ορίζονται στην Ευρωπαϊκή σύμβαση για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών και/ή στο διεθνές σύμφωνο για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα και/ή στη σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών κατά των βασανιστηρίων, ιδίως δε των δικαιωμάτων από τα οποία δεν χωρεί παρέκκλιση δυνάμει του άρθρου 15 παράγραφος 2 της εν λόγω Ευρωπαϊκής σύμβασης γ) τήρηση της αρχής της μη επαναπροώθησης σύμφωνα με τη σύμβαση της Γενεύης δ) πρόβλεψη μηχανισμού πραγματικής προσφυγής κατά των παραβιάσεων των εν λόγω δικαιωμάτων και ελευθεριών». Τέλος, στο άρθρο 38 ορίζεται ότι: «Έννοια των ασφαλών τρίτων χωρών. 1. Τα κράτη μέλη μπορούν να εφαρμόζουν την έννοια των ασφαλών τρίτων χωρών μόνο εφόσον οι αρμόδιες αρχές κρίνουν ότι η μεταχείριση του προσφεύγοντος διεθνή προστασία στην οικεία τρίτη χώρα θα πληροί τα εξής κριτήρια: α) δεν απειλούνται η ζωή και η ελευθερία λόγω φυλής, θρησκείας, ιθαγένειας, κοινωνικής τάξης ή πολιτικών πεποιθήσεων· β) δεν υπάρχει κίνδυνος σοβαρής βλάβης, όπως ορίζεται στην οδηγία 2011/95/ΕΕ· γ) τηρείται η αρχή της μη επαναπροώθησης σύμφωνα με τη σύμβαση της Γενεύης· δ) τηρείται η απαγόρευση της απομάκρυνσης κατά παράβαση του δικαιώματος αποφυγής των βασανιστηρίων και της σκληρής, απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης, όπως ορίζεται στο διεθνές δίκαιο· και ε) υπάρχει η δυνατότητα να ζητηθεί το καθεστώς του πρόσφυγα και, στην περίπτωση που ο προσφεύγων αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας, να του χορηγηθεί προστασία σύμφωνα με τη σύμβαση της Γενεύης. 2. Η εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας υπόκειται στους κανόνες του εθνικού δικαίου, περιλαμβανομένων: α) των κανόνων που απαιτούν σύνδεσμο μεταξύ του προσφεύγοντος και της οικείας τρίτης χώρας, βάσει της οποίας θα ήταν εύλογο για τον προσφεύγοντα να μεταβεί στη συγκεκριμένη χώρα β) των κανόνων σχετικά με τη μεθοδολογία που πρέπει να ακολουθούν οι αρμόδιες αρχές προκειμένου να κρίνουν ότι η έννοια της ασφαλούς τρίτης χώρας μπορεί να εφαρμοστεί σε συγκεκριμένη χώρα ή συγκεκριμένο προσφεύγοντα. Η μεθοδολογία αυτή μπορεί π.χ. να περιλαμβάνει μια εξέταση του ασφαλούς χαρακτήρα της χώρας για συγκεκριμένο προσφεύγοντα και/ή τον εθνικό χαρακτηρισμό των χωρών που θεωρούνται ως

γενικά ασφαλείς γ) των κανόνων σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο οι οποίοι επιτρέπουν να εξετάζεται χωριστά κατά πόσον η οικεία τρίτη χώρα είναι ασφαλής για συγκεκριμένο προσφεύγοντα και οι οποίοι επιτρέπουν, τουλάχιστον, στον προσφεύγοντα να προσβάλλει την εφαρμογή της εννοίας της ασφαλούς τρίτης χώρας επικαλούμενος ως λόγο το γεγονός ότι η τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες στις οποίες ευρίσκεται. Ο προσφεύγων έχει επίσης τη δυνατότητα να αμφισβητήσει την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ αυτού και της τρίτης χώρας σύμφωνα με το στοιχείο α). 3. Κατά την εφαρμογή απόφασης που βασίζεται αποκλειστικά στο παρόν άρθρο, τα κράτη μέλη: α) ενημερώνουν σχετικά τον προσφεύγοντα και β) του χορηγούν έγγραφο με το οποίο ενημερώνονται οι αρχές της εν λόγω τρίτης χώρας, στη γλώσσα της χώρας αυτής, ότι η αίτηση δεν έχει εξετασθεί επί της ουσίας. 4. Όταν η τρίτη χώρα δεν επιτρέπει στον προσφεύγοντα να εισέλθει στο έδαφός της, τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε αυτός να έχει πρόσβαση σε διαδικασία σύμφωνα με τις βασικές αρχές και εγγυήσεις που περιγράφονται στο κεφάλαιο II. 5. Τα κράτη μέλη ενημερώνουν περιοδικώς την Επιτροπή σχετικά με τις χώρες έναντι των οποίων εφαρμόζεται η αρχή αυτή σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος άρθρου».

10. Επειδή, η Οδηγία 2013/32/ΕΕ μεταφέρθηκε στην εσωτερική έννομη τάξη, αρχικά, με τον ν.4375/2016 (Α-51) όπως τροποποιήθηκε με τον ν.4399/2016 και, ακολούθως, με τον ν.4636/2019 στο άρθρο 84 (Άρθρο 33 της Οδηγίας) του οποίου ορίζονται τα εξής: « 1. Οι Αρχές Απόφασης, με σχετική απόφαση, απορρίπτουν αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη, εφόσον: α. (...). δ. μία χώρα, που δεν είναι κράτος - μέλος, θεωρείται ως ασφαλής τρίτη χώρα για τον προσφεύγοντα σύμφωνα με το άρθρο 86 του παρόντος (...).».

Περαιτέρω, στο άρθρο 86 (Άρθρο 38 της Οδηγίας), όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 16 του ν.4686/2020, ορίζεται ότι: «1. Μια χώρα θεωρείται ως ασφαλής τρίτη χώρα για έναν συγκεκριμένο προσφεύγοντα, όταν πληρούνται σωρευτικά τα εξής κριτήρια: α. δεν απειλούνται η ζωή και η ελευθερία του λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα ή πολιτικών πεποιθήσεων, β. η χώρα αυτή τηρεί την αρχή της μη επαναπροώθησης, σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης, γ. δεν υπάρχει κίνδυνος σοβαρής βλάβης, για τον προσφεύγοντα κατά το άρθρο 15 του παρόντος νόμου, δ. η χώρα αυτή απαγορεύει την απομάκρυνση κάποιου, σε χώρα όπου κινδυνεύει να υποστεί βασανιστήρια ή σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση ή τιμωρία, όπως ορίζεται στο διεθνές δίκαιο, ε. υπάρχει η δυνατότητα να ζητηθεί το καθεστώς του πρόσφυγα και στην περίπτωση που ο προσφεύγων αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας, να του χορηγηθεί προστασία σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης, και στ. ο προσφεύγων έχει σύνδεσμο με την εν λόγω τρίτη χώρα, βάσει του οποίου θα ήταν εύλογο για αυτόν να μεταβεί σε αυτή. Η διέλευση του προσφεύγοντος από τρίτη χώρα μπορεί, σε συνδυασμό με συγκεκριμένες περιστάσεις που τον αφορούν, ιδίως (α) τον χρόνο παραμονής του σε αυτή, (β) ενδεχόμενη επαφή ή αντικειμενική και υποκειμενική δυνατότητα επαφής με τις αρχές, για πρόσβαση σε εργασία ή χορήγηση δικαιώματος διαμονής, (γ) ενδεχόμενη, προηγούμενη της διέλευσης, διαμονή όπως ενδεικτικά επισκέψεις μακράς διάρκειας ή σπουδές, (δ) ύπαρξη οποιωνδήποτε ακόμη και μακρινών συγγενικών δεσμών, (ε) ύπαρξη κοινωνικών ή επαγγελματικών ή πολιτιστικών σχέσεων, (στ) ύπαρξη ιδιοκτησίας, (ζ) σύνδεση με ευρύτερη κοινότητα, (η) γνώση της οικείας γλώσσας, (θ) γεωγραφική εγγύτητα της χώρας καταγωγής, να θεωρηθεί ως σύνδεσμος του προσφεύγοντος με την τρίτη χώρα, βάσει του οποίου θα ήταν εύλογο για αυτόν να μεταβεί σε αυτή. 2. Η συνδρομή των ως άνω κριτηρίων εξετάζεται ανά περίπτωση και για κάθε προσφεύγοντα ξεχωριστά, εκτός αν η τρίτη χώρα έχει χαρακτηριστεί ως γενικά ασφαλής και εμπεριέχεται στον εθνικό κατάλογο ασφαλών τρίτων χωρών. Στην τελευταία αυτή περίπτωση ο προσφεύγων διεθνή προστασία, δύναται να αντικρούει την εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας, επικαλούμενος ως λόγο το γεγονός ότι, η τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες στις οποίες αυτός ευρίσκεται. 3. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Προστασίας του Πολίτη και Εξωτερικών, η οποία εκδίδεται κατόπιν εισήγησης του Διευθυντή της Υπηρεσίας Ασύλου, καθορίζονται οι τρίτες χώρες που χαρακτηρίζονται

ασφαλείς, σύμφωνα με το παρόν άρθρο, για ορισμένες κατηγορίες αιτούντων άσυλο, ανάλογα με τα χαρακτηριστικά τους (φυλετικά, θρησκευτικά, κ.ά.) για τους σκοπούς της εξέτασης αιτήσεων διεθνούς προστασίας. Προσφεύγων διεθνή προστασία, δύναται να αντικρούει την εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας στην περίπτωση που, επικαλούμενος ως λόγο το γεγονός ότι η τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες που αυτός ευρίσκεται. Τα στοιχεία (εσωτερικό νομοθετικό καθεστώς της τρίτης χώρας, διμερείς ή πολυμερείς διακρατικές συμφωνίες ή συμφωνίες της τρίτης χώρας με την Ευρωπαϊκή Ένωση, καθώς και εσωτερική πρακτική), που λαμβάνονται υπόψη για την έκδοση της ανωτέρω Κοινής Υπουργικής Απόφασης, πρέπει να είναι επίκαιρα και να προέρχονται από έγκυρες πηγές ενημέρωσης, ιδίως από επίσημες διπλωματικές πηγές της ημεδαπής και της αλλοδαπής, την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Υποστήριξης για το Άσυλο, τη νομοθεσία των λοιπών κρατών - μελών σε σχέση με την έννοια των ασφαλών τρίτων χωρών, το Συμβούλιο της Ευρώπης, την Ύπατη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες. Ο καθορισμός επανεξετάζεται υποχρεωτικά τον Νοέμβριο κάθε έτους. Αν διαπιστώνεται σημαντική αλλαγή της κατάστασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε χώρα που έχει χαρακτηριστεί ως ασφαλής τρίτη χώρα, ο χαρακτηρισμός επανεξετάζεται το ταχύτερο δυνατό και προ της παρέλευσης έτους, κατά το προηγούμενο εδάφιο. Για κάθε απόφαση χαρακτηρισμού ενημερώνεται η Ευρωπαϊκή Επιτροπή. 4. Σε περίπτωση έκδοσης απόφασης που βασίζεται αποκλειστικά στο παρόν άρθρο, οι Αρμόδιες Αρχές Παραλαβής, ενημερώνουν σχετικά τον προσφεύγοντα και του χορηγούν έγγραφο, με το οποίο ενημερώνονται οι αρχές της εν λόγω τρίτης χώρας ότι η αίτηση δεν έχει εξεταστεί επί της ουσίας. 5. Όταν η ως άνω τρίτη χώρα δεν επιτρέπει στον προσφεύγοντα να εισέλθει στο έδαφός της, η αίτησή του εξετάζεται επί της ουσίας από τις Αρμόδιες Αρχές Απόφασης. 6. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ενημερώνεται σε ετήσια βάση από τις αρμόδιες υπηρεσίες του Υπουργείου Εξωτερικών για τις χώρες που χαρακτηρίζονται ασφαλείς σύμφωνα με το παρόν άρθρο». Εξάλλου, στο άρθρο 92 (Άρθρο 46 της Οδηγίας), όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο έκδοσης της πρώτης προσβαλλόμενης αποφάσεως, πριν την τροποποίησή του με το ν.4686/2020, οριζόταν ότι «1. Ο αιτών δικαιούται να ασκήσει την προβλεπόμενη προσφυγή της παραγράφου 5 του άρθρου 7 του ν.4375/2016 ενώπιον της Αρχής Προσφυγών του άρθρου 4 του ν.4375/2016: α. (...). β. Κατά της απόφασης, που απορρίπτει αίτηση διεθνούς προστασίας είτε με την ταχύρρυθμη διαδικασία, σύμφωνα με την παράγραφο 9 του άρθρου 83 είτε ως απaráδεκτη, σύμφωνα με το άρθρο 84, καθώς και στις περιπτώσεις που η προσφυγή υποβάλλεται, ενώ ο προσφεύγων τελεί υπό κράτηση, σύμφωνα με το άρθρο 46, εντός είκοσι (20) ημερών από την επίδοση της απόφασης ή από τότε που τεκμαίρεται ότι, ο προσφεύγων έλαβε γνώση σύμφωνα με την παράγραφο 7 του άρθρου 82. Κατ' εξαίρεση εφόσον η προσφυγή ασκείται κατά απόφασης που απορρίπτει αίτηση διεθνούς προστασίας ως απaráδεκτη, βάσει της περίπτωσης β' της παραγράφου 1 του άρθρου 84, η προσφυγή ασκείται εντός δεκαπέντε (15) ημερών και λογίζεται ότι στρέφεται και κατά της σχετικής πράξης μεταφοράς κατ' εφαρμογή των σχετικών διατάξεων του Κανονισμού (ΕΕ) 604/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου». Τέλος, στην παρ. 5 του άρθρου 7 του ν.4375/2016, όπως ίσχυε πριν από την κατάργησή της με το άρθρο 148 περ. γ' του ν.4939/2022 (Α-111), οριζόταν ότι «Κατά των αποφάσεων που απορρίπτουν αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας ή ανακαλούν το καθεστώς αυτό μπορεί να ασκηθεί ενδικοφανής προσφυγή σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 61 και 62».

11. Επειδή, όπως γίνεται παγίως δεκτό από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η Σύμβαση της Γενεύης αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο του διεθνούς νομικού συστήματος για την προστασία των προσφύγων και οι διατάξεις των οδηγιών που συγκροτούν το Κοινό Ευρωπαϊκό Σύστημα Ασύλου, όπως, μεταξύ άλλων, οι οδηγίες 2011/95/ΕΚ και 2013/32/ΕΕ σχετικά με τις προϋποθέσεις χορηγήσεως του καθεστώτος του πρόσφυγα και εν γένει διεθνούς προστασίας, το περιεχόμενο του καθεστώτος αυτού και τις ακολουθητέες διαδικασίες θεσπίσθηκαν με σκοπό τη διευκόλυνση των αρμοδίων αρχών των κρατών μελών κατά την εφαρμογή της Συμβάσεως αυτής έχοντας ως βάση κοινές έννοιες και κοινά κριτήρια.

Οι διατάξεις των ως άνω οδηγιών πρέπει, ως εκ τούτου, να ερμηνεύονται συμπληρωματικά η μία προς την άλλη, υπό το πρίσμα της όλης οικονομίας και του σκοπού τους, σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης και τις λοιπές σχετικές «συναφείς» διεθνείς συμβάσεις, κατά τα αναφερόμενα στο άρθρο 78 παρ. 1 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εφεξής Σ.Λ.Ε.Ε.). Κατά την ερμηνεία αυτή θα πρέπει επίσης να γίνονται σεβαστά τα θεμελιώδη δικαιώματα που αναγνωρίζει ο Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (πρβλ. Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης - ΔΕΕ - αποφάσεις της 8.5.2014, C-199/12 έως C-201/12, X και λοιποί, σκέψεις 39 και 40, και της 26.2.2015, C-472/13, Shepherd, σκέψεις 22 και 23). Τα κράτη μέλη οφείλουν όχι μόνο να ερμηνεύουν το εθνικό δίκαιό τους κατά τρόπο σύμφωνο με το δίκαιο της Ένωσης, αλλά και να μεριμνούν ώστε να μην στηρίζονται σε ερμηνεία αντίθετη προς τα θεμελιώδη δικαιώματα που προασπίζει η έννομη τάξη της Ένωσης ή προς τις λοιπές γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης (βλ. απόφαση ΔΕΕ της 21.12.2011, C-411/10 και C-439/10, N.S. και λοιποί, σκέψη 77) (Ολ ΣτΕ 2347,2348/2017 σκ 13).

12. Επειδή, προκειμένου να διαπιστωθεί αν η τρίτη χώρα είναι ασφαλής, οι εθνικές αρχές θα πρέπει να προβούν σε έλεγχο που διενεργείται σε δύο στάδια. Σε πρώτο στάδιο, θα πρέπει να διερευνήσουν αν, ενόψει των γενικών κοινωνικών, νομικών και πολιτικών συνθηκών της τρίτης χώρας, πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 38 και κατά συνέπεια η τρίτη χώρα μπορεί να θεωρηθεί ως ασφαλής σε γενικό επίπεδο, έχοντας προς τούτο γενικό βάρος απόδειξης. Οποιαδήποτε όμως προσβολή εκ μέρους του τρίτου κράτους, δικαιωμάτων του αιτούντος, δεν μπορεί να οδηγήσει, άνευ ετέρου, στον χαρακτηρισμό του τρίτου κράτους ως μη ασφαλούς. Διότι θα ήταν αντίθετο προς τους σκοπούς και το σύστημα της Οδηγίας 2013/32/ΕΕ, καθ' ο μέρος αφορά στην εφαρμογή της έννοιας της «ασφαλούς χώρας», αν ήθελε γίνει δεκτό ότι η παραμικρή παραβίαση εκ μέρους της τρίτης χώρας των υποχρεώσεων της που τυχόν απορρέουν από διεθνείς και ευρωπαϊκές συμβάσεις και σχετίζονται με την τήρηση της αρχής της μη επαναπροώθησης και της απαγόρευσης απομάκρυνσης κατά παράβαση του δικαιώματος αποφυγής των βασανιστηρίων και της σκληρής, απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης, αρκεί για να παρακωλύσει κάθε μεταφορά αιτούντος άσυλο προς αυτήν. Εάν, όμως, οποιαδήποτε παράβαση από το τρίτο κράτος είχε ως συνέπεια να παρακωλύει το κράτος μέλος στο οποίο υποβλήθηκε η αίτηση ασύλου, κατά την εξέταση αυτής, υπό το πρίσμα του άρθρου 38 της Οδηγίας, να προβεί στη μεταφορά του αιτούντος προς την τρίτη χώρα, τούτο θα είχε ως αποτέλεσμα να προστεθεί στα κριτήρια της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας που παρατίθενται στο άρθρο 38 της Οδηγίας, επιπλέον κριτήριο αποκλεισμού, βάσει του οποίου ήσσονος σημασίας παραβάσεις θεμελιωδών δικαιωμάτων, εντός ορισμένου τρίτου κράτους, αποκλείουν την εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας και εμποδίζουν τα κράτη στα οποία αρχικώς υπεβλήθη η αίτηση να απορρίψουν αυτήν ως απαράδεκτη κατά το άρθρο 33 της Οδηγίας. Μια τέτοια συνέπεια θα καθιστούσε άνευ ουσίας το άρθρο 38 της Οδηγίας και θα έθετε σε κίνδυνο την επίτευξη του σκοπού του ενωσιακού νομοθέτη όπως αυτός αποτυπώνεται στην αιτιολογική σκέψη 44 της Οδηγίας, σύμφωνα με την οποία τα κράτη μέλη δεν πρέπει να υποχρεώνονται να αξιολογούν αιτήσεις διεθνούς προστασίας που υποβάλλονται στα σύνορα ή στις ζώνες διέλευσης επί της ουσίας, όταν ο αιτών ως εκ της επαρκούς συνδέσεώς του με τρίτη χώρα αναμένεται ευλόγως να αναζητήσει προστασία σε αυτήν και υφίστανται λόγοι για να θεωρηθεί ότι ο αιτών θα τύχει εισδοχής ή επανεισδοχής στην εν λόγω χώρα, η οποία είναι ασφαλής ως προς αυτόν. Αντιθέτως, σε περίπτωση κατά την οποία υφίσταται σοβαρός κίνδυνος συστημικών πλημμελειών όσον αφορά τη διαδικασία χορηγήσεως ασύλου και τις συνθήκες υποδοχής των αιτούντων άσυλο στην τρίτη χώρα, συνεπαγόμενος, σοβαρό και αποδεδειγμένο λόγο που να πείθει ότι ο αιτών άσυλο που μεταφέρεται στην επικράτεια αυτού του κράτους, θα διατρέξει ουσιαστικό κίνδυνο να υποστεί απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση, κατά την έννοια του άρθρου 4 του Χάρτη, η μεταφορά αυτή αντιβαίνει στην εν λόγω διάταξη. Εφόσον δε οι εθνικές αρχές διαπιστώσουν ότι η τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής σε γενικό επίπεδο, τότε παρέλκει ο

έλεγχος του δεύτερου σταδίου. Σε περίπτωση όμως που έχει ήδη διαπιστωθεί σε γενικό επίπεδο ο ασφαλής χαρακτήρας της χώρας και υπό την αυτονόητη προϋπόθεση ότι ο αιτών προβάλλει ότι η τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής ως προς αυτόν, επικαλούμενος, ως έχει υποχρέωση, έστω και χωρίς να προσκομίσει τυπικά αποδεικτικά στοιχεία, συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά που του προκαλούν κατά τρόπο αντικειμενικώς δικαιολογημένο φόβο δίωξης για έναν από τους λόγους της Σύμβασης της Γενεύης, έχοντας προς τούτο ειδικό βάρος απόδειξης, οι εθνικές αρχές προβαίνουν στο δεύτερο στάδιο του ελέγχου. Στο στάδιο αυτό οι εθνικές αρχές οφείλουν να διαπιστώσουν την αξιοπιστία των προβαλλόμενων ισχυρισμών και να αξιολογήσουν, σε εξατομικευμένη βάση, συνεκτιμωμένων των προσωπικών περιστάσεων του αιτούντος, συμπεριλαμβανομένων παραγόντων όπως το προσωπικό ιστορικό, το φύλο και η ηλικία του (πρβλ. αποφάσεις της 22.11.2012, C-277/11, M., EU:C:2012:744, σκ. 64, της 2.12.2014, A. κ.λ.π., EU:C:2014:2406, σκ. 57) αν ο αιτών καταδεικνύει ότι υπάρχουν έγκυροι λόγοι για τους οποίους η χώρα αυτή δεν πρέπει να θεωρείται ασφαλής στην περίπτωση του και στην περίπτωση που κρίνουν ότι υπάρχουν έγκυροι λόγοι για τους οποίους η χώρα δεν πρέπει να θεωρείται ασφαλής στην περίπτωση του, ο χαρακτηρισμός της ως ασφαλούς δεν θα ισχύει πλέον καθ' ο μέρος τον αφορά (πρβλ. αποφάσεις της 22.11.2012, C-277/11, M., EU:C:2012:744, σκ. 64, της 2.12.2014, A. κ.λ.π., EU:C:2014:2406, σκ. 57). Διότι δεν μπορεί να τεκμαίρεται χωρίς την κατά περίπτωση εκτίμηση των κρίσιμων περιστατικών ότι μια τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής χώρα, όπως και αντίστροφα η απουσία παραβιάσεων του διεθνούς δικαίου δεν σημαίνει ότι δεν κινδυνεύει ατομικώς ο αιτών.

13. Επειδή, από τα στοιχεία του φακέλου της υποθέσεως προκύπτουν τα ακόλουθα: ο αιτών, κατά δήλωσή του, είναι υπήκοος Συρίας και γεννήθηκε στην πόλη _____ της επαρχίας Idlib. Είναι μουσουλμάνος, έγγαμος και στη χώρα του ήταν ράφτης. Δήλωσε ότι έφυγε από τη χώρα του περίπου τρεις μήνες πριν την καταγραφή του και εισήλθε στην Ελλάδα στις 13.07.2019. Εν συνεχεία, κατέθεσε αίτημα ασύλου στις 26.08.2019 ενώπιον του Π.Γ.Α. Λέσβου. Κατά την προφορική του συνέντευξη στις 11.12.2019 και 18.12.2019, επιβεβαίωσε τα προσωπικά του στοιχεία και προσέθεσε ότι η σύζυγος και τα τέκνα του βρίσκονται στην Συρία, όπως και οι γονείς του, οι 3 αδελφές του και ο αδελφός του, ενώ μία αδελφή του βρίσκεται στο Ντουμπάι. Όταν ξεκίνησαν τα προβλήματα στη Συρία το 2011, μετακόμισε από την επαρχία Idlib στην επαρχία Hasakah, όπου έζησε για ένα έτος. Το 2012 επέστρεψε ξανά στην επαρχία Idlib και έμεινε εκεί για 1,5 έτος. Εν συνεχεία, ταξίδεψε στην Hasakah τον Ιούνιο του 2014, αλλά στο δρόμο προς την Hasakah συνελήφθη από το καθεστώς και φυλακίστηκε για 2 έτη μέχρι τον Ιούνιο του 2016. Όταν απελευθερώθηκε, έμεινε στο Hasakah μέχρι το 2017 και εν συνεχεία επέστρεψε πίσω στην Idlib. Παρέμεινε στην Idlib μέχρι τον Απρίλιο του 2019, όταν ταξίδεψε στην Τουρκία. Έμεινε στην Τουρκία για ένα μήνα, προσπάθησε μία φορά να περάσει τα σύνορα, αλλά συνελήφθη και φυλακίστηκε για 20 ημέρες. Μετά την απελευθέρωσή του, τον ανάγκασαν να υπογράψει εντολή απέλασης, η οποία ανέφερε ότι εάν δεν εγκαταλείψει την Τουρκία, θα φυλακιστεί για 1 έτος στην Τουρκία. Ερωτηθείς σχετικά με την ζωή του στην Idlib, κατέθεσε ότι η ζωή του ήταν φυσιολογική, αλλά έπρεπε να στείλει την οικογένειά του μακριά λόγω του πολέμου και προσέθεσε ότι ο γιος του αρρώστησε από τον πόλεμο. Δήλωσε ότι δεν έχει ζήσει ποτέ υπό την κατοχή του ISIS και δεν έχει έλθει σε επαφή μαζί τους. Εργάστηκε ως ράφτης και, εν συνεχεία, το 2017, εργάστηκε ως οδηγός στην εταιρία μεταφορών Al Qadmus. Σε ένα δρομολόγιο τον σταμάτησε ο Free Syrian Army και του κατάσχεσε το φορτίο. Σε ένα ταξίδι του από την Idlib στην Hasakah, τον σταμάτησαν άτομα από την στρατιωτική αστυνομία των σημείων ελέγχου, του ζήτησαν χρήματα και του είπαν ότι εάν δεν τους έδινε, θα τον κατηγορούσαν ως τρομοκράτη. Τον συνέλαβαν, του τοποθέτησαν μία σακούλα στο κεφάλι και τον έστειλαν αεροπορικώς στην Δαμασκό. Αναφορικά με την κατάσταση της υγείας του δήλωσε ότι προσπάθησε να αυτοκτονήσει δύο φορές, επισκέπτεται τον γιατρό και λαμβάνει φαρμακευτική αγωγή, ενώ φοβάται την επαφή με τους ανθρώπους. Έφυγε από την Συρία στα τέλη Απριλίου του 2019, πέρασε από την πόλη Saraqib στο χωριό Alalani, διέσχισε

τον ποταμό Al Assi και πέρασε στην Τουρκία με την τέταρτη φορά. Την πρώτη φορά που πέρασε στην Τουρκία, παρέμεινε εκεί για ένα μήνα και, εν συνεχεία, τον συνέλαβαν, τον χτύπησαν μέχρι να καταρρεύσει, τον φυλάκισαν και τον απέλασαν στην Συρία, στην Idlib. Διευκρίνισε ότι κατά την διάρκεια της φυλάκισής του, του είπαν ότι είτε θα υπογράψει την απέλασή του είτε θα μείνει στην φυλακή για έξι μήνες και ότι θα πρέπει να πληρώσει πρόστιμο και να προσλάβει δικηγόρο. Επειδή αρνήθηκε να υπογράψει, τον έβαλαν στην απομόνωση, ώστε να αναγκαστεί να υπογράψει το έγγραφο. Πήγε με χειροπέδες από τις φυλακές του Gaziantep έως τα σύνορα της Συρίας και διευκρίνισε ότι είδε πολλούς ανθρώπους στην ίδια κατάσταση με εκείνον. Σε άλλη του απόπειρα, τον συνέλαβαν στα σύνορα με την Τουρκία και τον οδήγησαν στην φυλακή, Alzilara, στην οποία έμεινε έξω, από τις 6 το απόγευμα μέχρι τις 6 το επόμενο πρωί, χωρίς να του παρασχεθεί φαγητό ή νερό, ενώ προσέθεσε ότι ο τουρκικός στρατός τον χτύπησε και του είπε να μην επιστρέψει στην Τουρκία. Την επόμενη ημέρα του πήραν τα χρήματα και το κινητό του, τον έβαλαν μαζί με άλλους σε λεωφορεία και τον πήγαν στα σύνορα στο Alalani όπου πέρασε ξανά στην Συρία. Επίσης, δήλωσε ότι πριν περάσει στην Ελλάδα, παρέμεινε στην Τουρκία περίπου 5-10 ημέρες, ότι δεν εργάστηκε στην Τουρκία, ότι δεν έχει οικογένεια και υποστηρικτικό δίκτυο εκεί και ότι δεν αιτήθηκε διεθνούς προστασίας, διότι δεν θα μπορούσε να ζήσει στην Τουρκία, λόγω όσων έχει περάσει εκεί. Επεσήμανε, επίσης, ότι δεν θα μπορούσε να επιστρέψει στην Τουρκία, διότι θα φυλακιζόταν για ένα έτος. Έφτασε στην Ελλάδα στις 13.07.2019, με βάρκα. Εν συνεχεία, μετακόμισε στην Αθήνα. Αναφορικά με την κατάσταση της υγείας του, κατέθεσε ότι λαμβάνει φαρμακευτική αγωγή, λόγω των προβλημάτων που αντιμετώπισε στην Συρία. Επί του από 26.08.2019 αιτήματος παροχής διεθνούς προστασίας που είχε υποβάλει ο αιτών εξεδόθη η 2131/17.01.2020 απόφαση του ΠΓΑ Λέσβου (δεύτερη προσβαλλόμενη πράξη) με την οποία το αίτημά του απερρίφθη ως απαράδεκτο με την αιτιολογία ότι η Τουρκία συνιστά ασφαλή τρίτη χώρα για αυτόν. Κατά της απόφασης αυτής αιτών άσκησε την 4244/30.01.2020 ενδικοφανή προσφυγή, με την οποία ζήτησε την επανεξέταση της αίτησής του για παροχή διεθνούς προστασίας. Στην προσφυγή του, ο αιτών συμπλήρωσε τους ισχυρισμούς του και δήλωσε ότι είναι θύμα βασανιστηρίων και υποφέρει από σοβαρά ψυχολογικά προβλήματα και χρήζει ψυχολογικής αποκατάστασης. Ισχυρίστηκε, περαιτέρω, ότι στην Συρία συνελήφθη και φυλακίστηκε από τις συριακές αρχές λόγω της άρνησής του να στρατευτεί και λόγω απόδοσης στο πρόσωπο του αντιπολιτευτικών/αντικυβερνητικών πεποιθήσεων εξαιτίας της καταγωγής του από το Idlib. Κρατήθηκε παράνομα σε εξευτελιστικές συνθήκες και υπέστη συστηματικά βασανιστήρια (μεταξύ αυτών και σεξουαλική κακοποίηση) για διάστημα περίπου 2,5 ετών. Επίσης, ισχυρίστηκε ότι υποφέρει από σωματικά και ψυχολογικά τραύματα και η κατάσταση της υγείας του είναι κλονισμένη και προς απόδειξη των ισχυρισμών του υπέβαλε α) το από 30.01.2020 ιατρικό πιστοποιητικό ψυχικής υγείας του _____, ψυχολόγου των Γιατρών Χωρίς Σύνορα, β) την από 02.12.2019 βεβαίωση παρακολούθησης του ίδιου ψυχολόγου, σύμφωνα με την οποία πάσχει από έντονο φόβο και ακουστικές και οπτικές παραισθήσεις και αναβιώσεις, γ) κάρτα υγείας του ΚΥΤ Λέσβου στην οποία αναφέρεται ότι πάσχει από ψυχολογικές διαταραχές και δ) ψυχολογικό ιστορικό από την ΑΕ Μονάδων Υγείας - ΑΕΜΥ. Προσέθεσε ότι στερήθηκε νομικής συνδρομής, ουδέποτε του χορηγήθηκε αντίγραφο του φακέλου του, ενώ δήλωσε ότι το από 26.08.2019 αίτημά του απερρίφθη, χωρίς να ληφθούν υπόψη η ιδιότητά του ως θύμα βασανιστηρίων και ως θύμα επαναπροώθησης από την Τουρκία στην Συρία, καθώς και η κλονισμένη κατάσταση της υγείας του. Δήλωσε, ακόμη, ότι κατά την άφιξή του δεν έλαβαν χώρα οι προβλεπόμενες εκ του νόμου διαδικασίες υποδοχής και ταυτοποίησης. Περαιτέρω ζήτησε να αναγνωριστεί η ευαλωτότητά του λόγω σοβαρής βίας και βασανιστηρίων που υπέστη και του συνακόλουθου κλονισμού της υγείας του και ακολούθως να παραπεμφθεί η αίτησή του στην κανονική διαδικασία και να εξεταστεί επί της ουσίας. Προσέθεσε ότι η Τουρκία δεν είναι ασφαλής τρίτη χώρα για την περίπτωση του, λαμβάνοντας υπόψη και την ιδιαιτερότητα του ως θύμα βασανιστηρίων και βιασμού και κατέθεσε ότι στην Τουρκία θα υποστεί μεταχείριση αντίθετη με το άρθρο 3 της Ε.Σ.Δ.Α. λόγω των συνθηκών κράτησης και διαβίωσης. Επίσης, ισχυρίστηκε ότι με την επανεισδοχή του

στην Τουρκία θα κρατηθεί για άγνωστο χρονικό διάστημα σε ένα είδος de facto κράτησης, σε απομόνωση από τον έξω κόσμο και κατέθεσε πληροφορίες από διεθνείς πηγές σχετικά με την κατάσταση στην Τουρκία. Τους παραπάνω ισχυρισμούς επανέλαβε με το από 10.02.2020 υπόμνημά του, παραθέτοντας πλήθος στοιχείων, όπως εκθέσεις, πορίσματα ερευνών και πληροφορίες παρατηρητών, για την κατάσταση που αντιμετωπίζουν οι Σύροι πρόσφυγες, γενικότερα, στην Τουρκία, επεσήμανε, δε, εκ νέου ότι λόγω της κλονισμένης ψυχικής του υγείας πρέπει να αναγνωρισθεί ως ευάλωτος και η αίτησή του να εξεταστεί με την κανονική διαδικασία. Η ενδικοφανής προσφυγή απερρίφθη με την πρώτη προσβαλλόμενη πράξη. Ειδικότερα, κατά την κρίση της Επιτροπής Προσφυγών, οι προβαλλόμενοι ισχυρισμοί του αιτούντος σχετικά με την κατάσταση της υγείας του και την ευαλωτότητά του δεν μπορούσαν να εξεταστούν από αυτήν διότι, τόσο κατά την προσωπική συνέντευξη του προσφεύγοντος όσο και κατά την έκδοση της δεύτερης προσβαλλόμενης πράξης, ελήφθησαν υπόψη όλα τα περιλαμβανόμενα στο διοικητικό φάκελο στοιχεία, που αφορούν την κατάσταση της υγείας του, η, δε, αρμόδια ως προς το θέμα της ευαλωτότητας υπηρεσία, έκρινε ότι δεν υπάγεται στις ευάλωτες ομάδες και εξέτασε την αίτησή του με την κανονική διαδικασία, ζήτημα ως προς το οποίο δεν μπορούσε να επανέλθει η Επιτροπή Προσφυγών. Περαιτέρω, ως προς την κρίση της δεύτερης προσβαλλόμενης πράξης περί του αν η Τουρκία συνιστά ασφαλή τρίτη χώρα για τον αιτούντα, η Επιτροπή έκρινε ότι δεν προέκυψαν ενδείξεις περί ύπαρξης κινδύνου για τη σωματική ακεραιότητα ή την προσωπική ελευθερία του στην Τουρκία ή ότι θα υποστεί εκεί οποιοσδήποτε μορφής δίωξη λόγω φυλής, θρησκείας, εθνοτικής καταγωγής, πολιτικών πεποιθήσεων ή κοινωνικής ομάδας. Ειδικότερα, παρά το ότι κατά την είσοδό του στην Τουρκία, ο αιτών αναφέρθηκε σε περιστατικά βίας σε βάρος του, το γεγονός ότι επεστράφη, κατά την προτελευταία απόπειρα εισόδου του, από τον τουρκικό στρατό στη Συρία, δεν εμπίπτει, κατά την Επιτροπή, στην έννοια της επανοπροώθησης, ενόψει του ότι ως αιτών άσυλο σε ευρωπαϊκή χώρα θα αντιμετωπιστεί, πλέον, στο πλαίσιο των συνθηκών, συμφωνιών και δεσμεύσεων που έχει αναλάβει η Τουρκία. Περαιτέρω, η Επιτροπή, αφού έλαβε υπόψη: α) ότι οι επιστραφέντες Σύροι προστατεύονται ρητώς από την επαναπροώθηση, απολαμβάνουν αυτόματα την προστασία του καθεστώτος «προσωρινής προστασίας», έχουν νόμιμο δικαίωμα διαμονής απολαμβάνοντας ελεύθερη πρόσβαση σε βασικές υπηρεσίες υγείας και εκπαίδευσης και δύνανται να εργασθούν υπό καθεστώς παρόμοιο προς τους πολίτες της Τουρκίας, β) ότι τα ως άνω τηρούνται στην πράξη και γ) ότι το Προσωρινό Άρθρο 1 του Κανονισμού Προσωρινής Προστασίας 2014/6883 που ισχύει στην Τουρκία ορίζει συγκεκριμένα ότι οι Σύροι, οι ανιθαγενείς και οι πρόσφυγες που έχουν φθάσει στην Τουρκία, πληρούν τις προϋποθέσεις για προσωρινή προστασία στην Τουρκία, έκρινε ότι το νομοθετικό πλαίσιο της Τουρκίας παρέχει επαρκή προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων και οι οποιοσδήποτε παραβάσεις των υποχρεώσεων της Τουρκίας δεν είναι αρκούντως ικανές ώστε να κριθεί ότι η παρεχόμενη στους Σύρους πρόσφυγες προστασία δεν είναι αποτελεσματικής προστασίας. Δοθέντος, δε, ότι ο σύνδεσμος του αιτούντος με την Τουρκία μπορεί να θεωρηθεί επαρκής, κατά την έννοια της παρ. 1 περ. στ' του άρθρου 86 του ν.4636/2019, καθώς η διέλευσή του από την Τουρκία, σε συνδυασμό με άλλες περιστάσεις που τον αφορούν (όπως, μεταξύ άλλων, ο χρόνος παραμονής του σε αυτή ή το γεγονός ότι η χώρα αυτή βρίσκεται πλησίον της χώρας καταγωγής του) αποτελούν στοιχεία βάσει των οποίων μπορεί να θεωρηθεί εύλογο για αυτόν να μεταβεί σε αυτή και να λάβει διεθνή προστασία, η Τουρκία μπορεί να θεωρηθεί για τον αιτούντα «ασφαλής τρίτη χώρα». Βάσει, δε, των ανωτέρω, η Επιτροπή Προσφυγών απέρριψε την ενδικοφανή προσφυγή του αιτούντος διότι το αίτημά του για διεθνή προστασία ήταν, σύμφωνα με τα άρθρα 84 και 96 του ν.4636/2019, अपαράδεκτο.

14. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση ο αιτών αμφισβητεί τη νομιμότητα της προσβαλλόμενης απόφασης και ζητεί την ακύρωσή της, προβάλλοντας κατ' αρχάς ότι η συμμετοχή στην 6η Ανεξάρτητη Επιτροπή Προσφυγών (Α.Ε.Π.) ως Προέδρου δικαστικού λειτουργού με τον βαθμό του Εφέτη αντιβαίνει στο Σύνταγμα και παραβιάζει προσωπική ανεξαρτησία των

δικαστών, δεδομένου ότι με το άρθρο 115 του ν.4636/2019 η εκδίκαση των αιτήσεων ακύρωσης κατά των αποφάσεων των Α.Ε.Π. μεταφέρθηκε στα Διοικητικά Πρωτοδικεία Αθήνας και Θεσσαλονίκης. Όπως όμως έχει κριθεί (ΣτΕ Ολομ. 2347/2017), οι Α.Ε.Π. δεν αποτελούν μεν δικαστήρια κατά την έννοια του Συντάγματος, ούτε συνιστούν πρώτο βαθμό δικαιοδοσίας για την επίλυση των διαφορών των οποίων επιλαμβάνονται κατά τον νόμο, αλλά ανεξάρτητες αρχές (εντασσόμενες στη δομή) της εκτελεστικής λειτουργίας του κράτους. Ασκούν, πάντως, αρμοδιότητες δικαιοδοτικού χαρακτήρα κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 89 παρ. 2 του Συντάγματος (ΣτΕ 2347-8/2017 Ολομ., 1694/2018 Ολομ.) και, ως εκ τούτου, επιτρεπώς κατά το Σύνταγμα μετέχουν σε αυτές εν ενεργεία δικαστικοί λειτουργοί (βλ. ΣτΕ Ολομ. 1580-1581/2021). Εξάλλου, ο δικαιοδοτικός έλεγχος των αποφάσεων των Α.Ε.Π. ασκείται από δικαστικούς λειτουργούς των διοικητικών πρωτοδικείων, οι οποίοι απολαύουν των προβλεπόμενων από το Σύνταγμα και τον νόμο αυξημένων εγγυήσεων προσωπικής και λειτουργικής ανεξαρτησίας, η οποία δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι υπονομεύεται ή αποδυναμώνεται συνεπεία της έκδοσης των υπό έλεγχο πράξεων από όργανα της εκτελεστικής λειτουργίας στα οποία συμμετέχουν άλλοι δικαστικοί λειτουργοί (πρβλ. ΣτΕ Ολ. 2347-8/2017). Συνεπώς, ο έλεγχος από τα διοικητικά πρωτοδικεία των αποφάσεων των Α.Ε.Π., στις οποίες τυχόν συμμετέχουν δικαστικοί λειτουργοί έχοντες βαθμό ανώτερο του Προέδρου Πρωτοδικών ή του Πρωτοδίκη (δηλαδή Διοικητικοί Εφέτες ή Πρόεδροι Εφετών διοικητικών δικαστηρίων), δεν γεννά ζήτημα παραβίασης της αρχής της ορθολογικής οργάνωσης της δικαιοσύνης, ούτε των επιταγών του Συντάγματος και του πρωτογενούς ενωσιακού δικαίου περί δικαστικής ανεξαρτησίας και αμεροληψίας (βλ. ΣτΕ Ολ. 1580-1581/2021), απορριπτομένου του αντίθετου ισχυρισμού του αιτούντος.

15. Επειδή, με την υπό κρίση αίτηση ο αιτών προβάλλει ότι η πρώτη προσβαλλόμενη είναι πλημμελώς αιτιολογημένη καθώς η Επιτροπή Προσφυγών αρνήθηκε να εξετάσει τις αιτιάσεις της ενδικοφανούς προσφυγής του αιτούντος τους ισχυρισμούς του σχετικά με την κατάσταση της υγείας του και την ευαλωτότητά του. Ειδικότερα, ο αιτών προβάλλει ότι είναι αποδεδειγμένα θύμα βασανιστηρίων και πάσχει από αυτοκτονικό ιδεασμό που χρήζει αποκατάστασης και βρίσκεται σε θεραπεία. Προσκόμισε δε σειρά εγγράφων που επιβεβαιώνουν την ως άνω κατάσταση της υγείας του καθώς και εκθέσεις διεθνών οργανισμών και μη κυβερνητικών οργανώσεων προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου σχετικά με τις συνθήκες κράτησης και διαμονής στην Τουρκία καθώς και σχετικά με τον κίνδυνο να μη λάβει την κατάλληλη περίθαλψη για την αντιμετώπιση των σωματικών και ψυχολογικών συνεπειών από τα βασανιστήρια που υπέστη, να επιδεινωθεί η κατάσταση του και να τεθεί σε κίνδυνο η ζωή του. Βάσει των ανωτέρω, και ενόψει του ότι η επιστροφή σε χώρα που δεν διασφαλίζεται η συνέχιση της αποκατάστασής του είναι αντίθετη με το άρθρο 3 της Ε.Σ.Δ.Α., το άρθρο 14 της Σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών, τα άρθρα 4 και 19 παρ. 2 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ, το άρθρο 5 της οδηγίας 2008/115, ο αιτών ισχυρίζεται ότι εσφαλμένως η Επιτροπή Προσφυγών δεν εξέτασε τους προσβαλλόμενους με την ενδικοφανή προσφυγή ως άνω ισχυρισμούς προκειμένου να κρίνει αιτιολογημένως αν η Τουρκία αποτελεί γι' αυτόν «ασφαλή τρίτη χώρα» κατά το άρθρο 86 του ν. 4636/2019.

16. Επειδή, όπως εκτέθηκε στη σκέψη 13, η Επιτροπή Προσφυγών αφού απέρριψε τους ως άνω ισχυρισμούς του αιτούντος σχετικά με την κατάσταση της υγείας του και την ευαλωτότητά του διότι η αρμόδια ως προς το θέμα της ευαλωτότητας υπηρεσία έκρινε ότι δεν υπάγεται στις ευάλωτες ομάδες, δέχθηκε ότι δεν προέκυψαν ενδείξεις περί ύπαρξης κινδύνου για τη σωματική ακεραιότητα του αιτούντος στην Τουρκία. Περαιτέρω, παρά το ότι κατά την είσοδό του στην Τουρκία ο αιτών αναφέρθηκε σε περιστατικά βίας εις βάρος του, η Επιτροπή, αφού έλαβε υπόψη ότι, γενικώς, οι επιστραφέντες Σύροι προστατεύονται τόσο από το νόμο όσο και στην πράξη από την επαναπροώθηση, απολαμβάνουν ελεύθερη πρόσβαση σε βασικές υπηρεσίες υγείας και δύνανται να εργασθούν και ότι ο σύνδεσμος του αιτούντος με την Τουρκία μπορεί να θεωρηθεί επαρκής, έκρινε ότι η Τουρκία μπορεί να θεωρηθεί για τον

αιτούντα «ασφαλής τρίτη χώρα» και απέρριψε ως απαράδεκτο το αίτημά του για διεθνή προστασία.

17. Επειδή, με το προεκτεθέν περιεχόμενο η πρώτη προσβαλλόμενη πράξη είναι πλημμελώς αιτιολογημένη, κατά τον βασίμως προβαλλόμενο σχετικό λόγο ακυρώσεως. Τούτο διότι, η Επιτροπή δεν εκτίμησε ως όφειλε τους προβαλλόμενους με την ενδικοφανή προσφυγή ειδικούς ισχυρισμούς του αιτούντος και τα στοιχεία που προσκόμισε σχετικά με την κατάσταση της υγείας του και ειδικότερα: α) το από 30.01.2020 ιατρικό πιστοποιητικό ψυχικής υγείας του _____, ψυχολόγου των Γιατρών Χωρίς Σύνορα, β) την από 02.12.2019 βεβαίωση παρακολούθησης του ιδίου ψυχολόγου, σύμφωνα με την οποία πάσχει από έντονο φόβο και ακουστικές και οπτικές παραισθήσεις και αναβιώσεις, γ) κάρτα υγείας του Κ.Υ.Τ. Λέσβου στην οποία αναφέρεται ότι πάσχει από ψυχολογικές διαταραχές και δ) ψυχολογικό ιστορικό από την ΑΕ Μονάδων Υγείας - ΑΕΜΥ προκειμένου να εξετάσει, σε εξατομικευμένη βάση, ως όφειλε, κατόπιν συνεκτίμησης των προσωπικών περιστάσεων των αιτούντος και ιδίως του ότι, κατά τους εκτεθέντες στη σκέψη 13 ισχυρισμούς του, φυλακίστηκε και βασανίστηκε στην Τουρκία (και για τους οποίους ισχυρισμούς η Επιτροπή δεν εξέφρασε κρίση για το αν τους δέχεται ως αξιόπιστους ή μη), αν πληρούνται στην περίπτωση του ατομικά τα κατά νόμον κριτήρια για τον χαρακτηρισμό της Τουρκίας ως ασφαλούς τρίτης χώρας. (πρβλ. 2347, 2348/2017, πρβλ. απόφαση της 14ης Μαΐου 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU και C 925/19 PPU, EU:C:2020:367, απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2021, Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Ουγγαρίας, C 821/19, ECLI:EU:C:2021:930). Βάσει των ανωτέρω, η πρώτη προσβαλλόμενη πράξη είναι μη νόμιμη και πρέπει να ακυρωθεί, ενώ παρέλκει ως αλυσιτελής η εξέταση των λοιπών λόγων ακύρωσης.

18. Επειδή, κατ' ακολουθία των ανωτέρω, η υπό κρίση αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή, να ακυρωθεί η πρώτη προσβαλλόμενη πράξη και να αναπεμφθεί η υπόθεση στη Διοίκηση για νέα νόμιμη κρίση, κατά το σκεπτικό της παρούσας, κατ' εκτίμηση δε των περιστάσεων, να απαλλαγεί το καθ' ου Δημόσιο από τα δικαστικά έξοδα του αιτούντος (άρθρο 275 παρ. 1 εδ. ε' του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, που εφαρμόζεται εν προκειμένω).

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Δέχεται την αίτηση.

Ακυρώνει την 2411/19/28.02.2020 απόφαση της 6ης Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών.

Αναπέμπει την υπόθεση στην Διοίκηση για νέα, νόμιμη κρίση.

Απαλλάσσει το Δημόσιο από τα δικαστικά έξοδα του αιτούντος.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 02 Μαρτίου 2023 και το πρωτότυπο υπογράφεται από την αρχαιότερη δικαστή της σύνθεσης λόγω τοποθέτησης του Προέδρου Πρωτοδικών Δ.Δ. Παναγιώτη Τσόγκα σε άλλο Τμήμα του Δικαστηρίου.

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΗ ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Πολυτίμη Φρύδα

Εκδόθηκε στον ίδιο τόπο, στις 16 Μαρτίου 2023, με τη συμμετοχή στη σύνθεση της Πολυτίμης Φρύδα, Πρωτοδίκη Δ.Δ., ως Προεδρεύουσας, αντί του Παναγιώτη Τσόγκα, λόγω της πιο πάνω υπηρεσιακής μεταβολής, και της Σοφίας Ρέτσα, Πρωτοδίκη Δ.Δ.

Η ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΗΣΟ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Πολυτίμη Φρύδα Νικόλαος Καστόρας